کود قاتل

(ناول)

Ketabton.com

لیکوال: فیض الله امین

کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	ګوډ قاتل
لیکوال	فیض الله امین
کال	۱۳۹۹
فېسبوک پته	https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

ټولو د علم،پوهي او ادب مینوالو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازدیگر وو،د ځلورو خړو دیوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د ټوپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغیو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې وړپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خیر دعاګانې کولې ، یوه ډله خلکو چې د جومات ملاامام هم ورسره وو د یو کور په لور منډې کړې ، دروازه یې ټک ټک کړه ، د کور له ننه یو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک یی؟

ملاصیب ځواب ورکړ:

زه یم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، یو سړی راووت اوږده ګیره، ګرګتو وېښتان، سپین پوستکی یې درلود ، په مخ کې یې ګونځې معلومیدې ، د ځلوېښت پنځه ځلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په لیدو حیران شو پوښتنه یې وکړه:

ـ څه خبره ده! ولې دومره ورخطا یی؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه یو ځوان اوویل:

ـ زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوریدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونیوه:

ـ هو زمرکه ډزې د څه وې! خیر خو وو؟

د هغه رنګ زیړ واوښت ، شیبه غلی وو.

ملا هغه ته اوویل:

ـ وایه کنه زمرکه څه خبره وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یې اوویل:

- ښه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له ځان سره یې اوویل:

- شکر خدایه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه هغه یو چا رښتیا ویلي چې افغانان پیداکیږي هم په ډزو مره کیږي هم په ډزو ، ډېر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخندل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازې په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوویل:

-هلی راځئ چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورګانو وروسته یې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له خوشحالی څخه په جامو کې نه ځایده ، اوس د دوه لورګانو او یو زوی پلار وو ، اووه لورګانې یې په ماشومتوب کې د شري او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انګړ کې غږ کړ!

- غوټۍ لورې! وه غوټۍ!

غوټۍ غږ نه کوه ،زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یې ترلاسه نه کړ ، د کوټې پرلور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ له سپین مخ او سپینو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټیکري کې پټ کړی وو ، سترګې يې د څمکې پرلور نیولې وې ، لاسونه یې پر سینه ایښي وه ، د پښو ګوتې یې قبلې ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوویل:

- شاباس لورې ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوې.

له کوټې بهر شو ، انګړ کې د منجو څخه جوړ شوې زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت یې دیوال ته ورنږدې کړ دېده یې اووهله.

غوټۍ سلام وګرځوه ، لاسونه یې پورته کړل لنډه دعا یې وکړه.

جاینماز یې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودریده ، شونډې یې وخوځېدې:

- بابا تا ماته څه ویل!

زمرک هغې ته اوویل:

- لورې د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې څانګه لور او مور مې چېرته دي؟

غوټۍ پلار ته اوویل:

- څانګه د ګاونډیانو کره تللې ویل یې چې د ورور زیری پرې کوم ، او انا جانه مې د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په ترلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټۍ ته یې اوویل:

-لورې زما لونګۍ راوړه!

غوټۍ لونګۍ ورته راوړه ، زمرک لونګۍ تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پیداکیدو مبارکیاني ورکولې ، هغه په خپل زوی باندې د ایمل خان نوم کېښود.

ایمل خان غټې شنې سترګې ، څړ ویښتان او سپین رنګ درلود.

د زمرک یوازینی ورور تراب په دوبۍ کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پیداکیدو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالۍ یې کورته ورځ کې دوه درې ځلې زنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولور په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دوبی کې د مسافرۍ شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايي برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تيارى ونيسي.

***

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوټۍ د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور څانګه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جيبونو کې يې ورته ګوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنګ راغی ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

ـ الـــو

شيبه غلی وو ، شونډې يې وخوځيدې:

ـ ترابه څنګه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

ـ شکر دی ښه دي بابو، څانګه، غوټۍ، ايمل خان او ورېنداره دې ټول ښه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

ـ بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږيږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

ـ بابو ما ټيکټ اوکې کړ(وکړ) ، که خير وو د جمعې په ورځ درځم او ربښتيا نن مارکېټ ته لاړم تاته مې بوټان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاګانې کوه چې پخير درشم!

د مور له سترګو يې اوښکې روانې شوې:

ـ زويه الله دې پخير راوله ډېر مې ياد شوی يې ډېر وخت دې اووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه د بابو ترځنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانګې تليفون غوږ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

ـ داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنګړي او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل يې ،هغې ته يې اوويل: - لورې تاخو ټوله دوبۍ ترې اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

ـ سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغږيدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستي وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافرۍ وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعې ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې ښکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

ـ ګرانو مسافرو موږ د ښکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمربندونه مو وتړئ!

ټولو قمربندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې سټريا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبايل ته يې افغانۍ سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنګ اووهه:

ـ سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اريوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخير راورسيدې ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه لالا هیڅ مشکل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوویل:

ګوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوې غله بیخي ډېر دي او بله دا چې له اریوټ څخه سیده د پکتیا اډې ته موټر ونیسه او هلته د پټان موټر پیداکیږي ډاریک(سیده) همدلته راشه! د ګردیز موټرو کې مه سپاریږه!

تراب وخندل هغه ته یې اوویل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد یم پام مې دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په اماني واخیسته ، تراب یو بیک شاته واچوه ، ستکبس یې په لاس کې واخیست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تیاریاني رواني وې ،

غوټۍ او څانګې د کور انګړ جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی یې نه شوه ، له غوټۍ څخه یې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمنډه کړه ، غږ یې کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې یې څو پلاستیکونه وه.

څانګې پلار ته اوویل:

ـ بابا ماته دې پاپړ راوړل؟

زمرک ټیټ شو ، څانګه یې غېږ کې ونیوه.

هغې ته یې اوویل:

ـ زه مې د نانځکې لور پاپړ کله هېرولی شم ، د واسکټ جیب ته یې لاس کړ د پاپړو خلته یې راوویسته، هغې ته یې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه میوه او میټایې راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته یې ورور کور ته راتلو ، غوټۍ ته یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راورسیږي ، وړی به وي ، ښه خوندوره یې پخه کړه!

غوټۍ ورغله ، د غوښې پلاستیک یې واخیست، پلار ته یې اوویل:

- بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته یې اوویل:

هغه تور پلاستیک ګورې ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شیبه په شیبه تراب ته زنګ وهه ، هغه ګردیز ته رسیدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسیږي ، له ګردیز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر ګردېز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی ګردېز کې ښکته شول ، تراب مخکې سیټ ته بدل شو ، ډرایور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرایور ته اوویل:

- لږ ودرېږه یو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړې یو څو کسان راواخلې!

ډرایور په زوره وخندل ، تراب ته یې اوویل:

- وروره زه له هغو ډرایورانو نه یم چې سپرلی پسې یې سترګې اوځي ، روزي رسان الله دی ، ځو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه یې خولې ته ونیول ، په دوسمال یې خوله پاکه کړه ، شونډې یې وخوځیدې:

- بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وګټو.

ډرایور وخندل هغه ته یې اوویل:

- زه نور نه پوهېږم خو زموږ ملایان وایي چې روزی پسې منډې مه وهۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر ټاير په موره برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لږه شیبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وخوځولې چوپتيا يې ماته کړه هغه ته يې اوويل:

ـ ته پوهيږې! زموږ ملايان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپير لري، دلته خلکو د اسلام ريښتينې مخ نه دی پیژندلی ، دوی ته اسلام يوازې په ږيره او لونګۍ کې ښکاري ، ملايان چې وايي روژی پسې منډې مه وهئ دا خبره بيخي غلطه ده، موږ پوهيږو زموږ خوږ پيغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت يې کوه ، تجارت خلک د ګټې لپاره کوي او ګټه خلک د دې لپاره غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرايور د هغه خبرو ته غوږ نيولی وو ، بيا يې پوښتنه وکړه:

ـ ايا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ يو کار وکړو؟

تراب دسمال واخيست په مخ يې تېر کړ ، هغه ته يې اوويل:

ـ نه دا هيڅ امکان نه لري ، بې شکه چې موږ له الله تعالی پرته هيڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالی موږ ته داسې نه وايي چې تاسو قرار کينئ زه درته روزي کور ته رسوم .

هغه فرمايي چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زموږ مخې ته تياره ډوډۍ ايښي وي ، موږ لاسونه په بغلو کې ټينګ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالی موږ ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالی موږ ته لاسونه د همدې لپاره راکړې چې ويې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته يې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه ګوتې لري هره ګوته څو ځايه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځايه يې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زموږ مخې ته ايښي وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس وغځوه نو ډوډۍ ګوتو کې راخلو په ګوتو کې يې سره راټلوو که چېرته مو ګوتو کې څو ځايه بندونه نه وی موږ به ډوډۍ څنګه خولې ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځايه قطع کيږي يعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کيدی زموږ لاسونه سيده پاتې کيدلی ، موږ به خولې ته ډوډۍ څنګه وړله؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ که چېرته يوازې د لاسونو، ګوتو او په هغو کې څو ځايه جوړو شوو بندونو ته اوګورو نو پوهيږو چې الله تعالی دغه د يو کار لپاره پيداکړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پيداکړی ، نو بيا يې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملايان وايي چې مرګ په خپله نيته دی ، له مرګه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی اوغوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د ښو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهيږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړئ ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرايور ته مخ واړوه هغه غوږ نيولی وو بيا يې اوويل:

زه تاته يو مثال درکوم! يوځای کې اور لګيدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وايم چې مرګ خو هسې هم په نيته دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهيږو ، چې اور انسان وژني ، موږ بايد اورنږدې نه شو ،او که بيا هم موږ اور ته ورځو نو ايا الله تعالی به د قيامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرايور وټوخل هغه ته يې اوويل:

- وروره نه ته ملا يې نه زه ملا يم ، دې خبرو کې ګوتې مه وهه ، هغه څه وايي چې د خدای په کارونو او د بيجلۍ په تارونو کې ګوتې مه وهئ.

تراب وخندل ، له ځان سره يې اوويل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرايور ټيليفون له جيب څخه واخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ په ټيليفون کې يې اوويل:

- الو مشره څنګه يې! غوښنه مې دروانه کړې چې بل چېرې لاړ نشي ، هملته ودريږه ، درته به يې وسپارم.

ټليفون يې قطع کړ ، جيب ته يې واچوه ، راډيو يې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډيو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسيدونکي د مرکز ګرديز او پټان پر لويه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وايي چې په ياده لاره هره ورځ سلګونه موټر د غلو له لورې اودرول کيږي او د سپرليو پيسې او نور شيان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنيوی وکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور وخندل ، ویې ویل:

ـ دې رزیلانو ته ګوره چې دروغ وایي ، موږ هره ورځ په دې لاره ځو او راځو تراوسه مو کوم داسې څه ونه لیدل. راډیو یې بند کړه ، میموري کارډ یې ورواچوه د نذیه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه یم حیرانه

دواړه په نشه کې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به لیونی شمه)

د ډرایور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستې څپې خوارې شوې ، یو دوه ځلې یې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب ډرایور ته په حیرانۍ سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور لیدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوښۍ لاره پرې نه ختمیدله.

موټر به کله ورو او کله تېز شو ، تراب سړک ته وکتل ډېر په بد حال وو ،خوله یې وخوځیده :

ـ توبه خدایه! ځلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویدلی.

ډرایور یوازې وخندل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

ـ ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

ـترابه! ته پوهیږې! زما ډېر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

ـ ښه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وټوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

ښکته شو ، د موټر لاندې يې سر ټيټ کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو، وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کټاسارې مېرمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوړی معلوميده ، د يوې شيبې لپاره به يې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټايرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به يې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خيالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنګه کور ته ورسيدم ، مورجانه مې غېږ کې نيسم ، په مخ او لاسونو يې ښکلوم ، بيا له لالا ښه ټينګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکی شو.

ډرايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

ـ لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرايور وخندل او مخې ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماښام تياره په لړيدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودريدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودريدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايۍ سره ډرايور ته کتل ، ډرايور هغه ته اوويل:

ـ ولسي پاڅون کوونکي دي ، انديښنه مهٔ کوئ!

موټر يې ودروه ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونيوې ، تراب ته د راډيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه ټوپک په ځمکه ولويد ، ګوډه ګوډه منده يې وهله ، له مخ يې دسمال اوغورځيد ، بادامي سترګې يې په رانجه توري کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښتان یې درلودل ، پلن ببر لاسونه یې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرایور په ځمکه پروت ټوپک ته منډه کړه هغه یې واخیست.

د تراب په لاس کې ټوپک وو ، لاسونه یې رپیدل ، د ډرایور لور ته یې مخ واړوه ، چیغه یې کړه!

ـ هله راځه چې ځو!

ډرایور ولاړ وو ، څه یې نه ویل.

هغه وروړاندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولې ولاړ یې!؟

ډرایور لاسونو کې ټوپک نیولې وو ، تراب ته یې اوویل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه یې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

ـ لاسونه دې پورته کړه ، او ټوپک په ځمکه اوغورځوه!

هغه په حیرانی سره شاته مخ واړوه ، ډرایور یې په سر ټوپک نیولی وو.

د تراب شونډې وخوځیدې:

ـ ته هم د دوی سره یې!؟

ډرایور وخندل:

ـ هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شیان دې دوی ته ورکړی وای ،بیا به ما او تا یوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی دزې وکړې ، هغه زما شریکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځایه ژوندی نشې تللی ، ځوک چې زموږ څهرې اوګوري بیا یې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حیران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پولیس راورسیدل ، د تراب سترګې د پولیسو په لیدو وځلیدې ، زړه یې داډ پیداکړ ، چې ښه شوه پولیس راورسیدل ، چې کله نږدې شول ، له پولیسو سره یو کس ګوډه ګوډه ښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شیبه وړاندې تښتیدلی وو.

د پولیسو مشر د تراب په لیدو سره په زوره وخندل ، ګوډ سړي ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه بازه دې په تاسې ډزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوویل:

- قومندان صیب دوی غله دي ، غوښتل یې چې زما شیان واخلي ، ډرایور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوویل:

ښه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به یې پل چرخي زندان ته درته ولېږم.

قومندان غږ کړ!

- بازه دلته رانږدې شه!

باز ګوډه پښه وهله ، ترخنګ یې ودرید.

قومندان هغه ته اوویل:

- دې سړي څنګه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کرنګ شو ، رنګ یې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پولیس ډرایور او غله ټول سره یو لاس دي ، د ناهیلی کندې ته وغورځید په زړه کې یې تېره شوه چې نور یې د ژغورلو چانس نشته ، د پولیسو قومندان غټ ببر ویښتان او شاخ برېتونه درلودل ، یو قدم شاته شو ، تراب ته یې په ګېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرایور او ګوډ باز د سوکانو او لغتو ګذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې ښه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې څګیروي وتل دوی ته یې زارۍ کولې:

- خیر دی ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلئ ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله یې خلاصه کړه:

- کور ته خو به خامخه ځې ، نه ربنتیا ځې به نه ، ورل کیږوی به.

تراب هغه ته اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیر دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخندل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې وویستې، تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستي وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنې لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې رډې راوتلې وې مخې ته یې مور او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

ـ خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټ رانه څاڅکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګې یې سره ورغلې

***

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته یې زنګ وهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمټ راولم ، کېدایشي لاره کې یې موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ،هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول په دې خبر وه ، چې ورور یې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ویلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوې.

ټولو ته یې اوویل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووایی ، په ورور مې څه شوي؟

یو کس رامخکې شو زمرک یې ګوښه کړ ټوله خبره یې ورته وکړه ، شیبه وروسته د زمرک چیغو په بازار کې د غم شپیلۍ وغږوله ، د کلیوالو موټر یې کرایه کړ ، د سیدکرم په لور زمرک او یوڅو نور کلیوال ورسره روان شول،مور یې د زامنو په ورکیدو سره په اندېښنه کې وه شیبه په شیبه یې ژړل ، غوتۍ یې ترخټګ ناسته وه ، هغې ته ویل:

ـ انا جانې ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کلیوال یې سیدکرم ته ورسیدل د پېښې په ځای کې یوازې وینې پاتې وې د تراب جسد د پوستې پولیسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره څادر لرې کړ هغه ژړل کلیوالو تسلیت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره یوځای وو ، زمرک ته یې د قاتلینو د نیولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کلیوالو یې د تراب جسد واخیست د کور په لور روان شول د زمرک له سترګو په ټوله لاره اوښکې بهیدې.

کلیوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ویل: چې زه به بابو ته څه وایم! هغې ته ما اوویل چې تراب درته روغ رمټ راولم ، په مخ یې د څادر پیڅکه تېره کړه اوښکې یې پاکې کړې.

مور یې ټوله شپه په ویښه او اندیښنه کې تېره کړې وه ، د زامنو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې برو بار جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلې وې.

مور یې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه یې رپیدل ، خبرې یې ستوني کې بندیدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ښځو يې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی مې څه شوي! زوی مې چېرته دی؟ هيڅ ښځې دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ يې کړ!

- هلی تراب يې راوړ!

د تراب تابوت يې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور يې د تابوت او کټ په ليدو چيغې کړې ، دومره چيغې يې اووهلې چې د ټول کلي د سترو وړو له سترګو اوښکې وبهيدې ، چيغو يې د اسمان پرښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه کولې.

***

د تراب د مرګ کال پوره شوی وو.

زمرک انګړ کې په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کې ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، سترې غونتې د ياالله په ويلو سره له خپل ځايه جيګ شو ، د دروازې په لور روان شو ، غږ يې کړ!   - څوک يې!

د دروازې له شا يو کس ځواب ورکړ:

- زه يم ، تورګل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورګل سره يې سترې مشي وکړه ، هغه ته يې اوويل:

څه خبره ده تورګله ، څنګه دې پېښنه راوکړه ؟

تورګل اوويل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترګل وار دی ، ما ويل خبر دې کړم چې بيا ونه وايې.

هغه د تورګل په مټ لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې: ښه شوه تورګله ، چې راپه ياد دې کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورګل اوويل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوويل: تورګله چېرته ځې! چای به دې څکلی وو بيا به تللی وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل په خندا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کېږي ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنګ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږې؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

ـ بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخندل هغه ته يې اوويل:ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

ـ بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوی خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام ګرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنګه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د ښې ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل: بابو هسې زړه مو راډک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځې مخکې راغلی وو ، ویل یې د تراب د مړینې کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یې په ژاړه شوه له خولې یې د تراب زوی د مرګ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کې ونیوه هغې ته یې اوویل

- ژاړه مه مورې.

د دروازې ټک ټک شو ، زمرک پاڅیدو ورغی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یې اوویل: ملاصیب پخیر راغلې څنګه دې زموږ د خوارانو جونګړې ته زړه وکړ؟

ملا وخندل شونډې یې وخوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایې! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتې دي ، نه اوزګارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دې نه ، اوس دې بیا صبر نه کیږي.

هغه سوړ اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راځه چې حو حجرې ته هلته به وغږیږو

دواړه روان شول ، حجره کې یې د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وخوځیدې ، ملا ته یې اوویل: ملک صیب ته اووایه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راویې لیږي.

ملا اوویل سمه ده زه به ورته اووایم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لورې روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زویه څه خبره ده ملاصیب څه ویل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالیږلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته یې اوویل: مورې ژاړه مه ، کمزورې کیږې ، سینه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخۍ درجګیږي.

(د پښتنو په ډېریو سیمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د یاد کس له ورڼاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول یې بې غیرتي او شرم ګڼل کیږي)

د ورور مرګ، غریبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دودیز مجبوریت چې د خپل ورور کوژدن باید ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې یې نه وی کړي نو خلکو پیغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن یې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

****

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کیدو.

نیمه شپه وه مېرمنې یې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه یم.

هغه زر پاڅیدو ، مور ته یې منډه کړه.

هغې ته یې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اینګور دې ناروغه ده ،

مور یې پاڅیده د هغې ترڅنګ ورغله ، شیبه وروسته یې زمرک ته اوویل:

ـ زویه د ماشوم زیږیدو وخت یې دی ، باید ډاکټرې ته یې بوځو.

زمرک د واسکټ له جیبه تلیفون واخیست ترڅو د موټر واله ته زنګ اووهي ، انتن نه وو سیګنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه یاد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولې ، خوله یې په قهر خلاصه کړه:

ـ لعنت خو دې ستاسو پردې جهاد شي.

مور یې ورته پام شو هغه ته یې اوویل:

ـ زویه څه خبره ده؟

زمرک سوړ اسویلی اوویست ، ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکي کار نه کوي، غوښتل مې ډرایور ته تلیفون وکړم ، خو نه کیږي.

غوټۍ او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنګ ناستې وې ، څانګه هم راپاڅېده د هغوی ترڅنګ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼایي یې له ځان سره واخیسته ، مور ته یې اوویل:

- زه بر کلي ته ځم ، چې یو موټر راپیدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، یو کور ته یې غږ کړ ، د کور له منځه یوې زړې ښځې اواز کړ:

- څوک یی؟

زمرک ځواب ورکړ زه یم ، زمرک ، اتل مې پکار وو. ښځې هغه ته اوویل:

- په اتل باندې څه کوې؟

هغه ځواب ورکړ:

- مېرمن مې ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي.

هغې اوویل: اتل په کور کې نشته.

زمرک له هغه ځایه روان شو ، یو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم یوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته یې اوویل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي یو موټر د شپې په بم والوزولو ، خاوند مې نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرګ خولې ته نه ورځي.

هغه د یو څو نورو کورونو دروازې هم ټک ټک کړې ، خو هیڅا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ویل: چې لاره کې طالبانو ماینونه ځای پر ځای کړي ، چا ویل چې موټر او یا د موټر خاوند په کور کې نشته ، هغه په ناهیلۍ سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور یې اوویل:

- څنګه شو زمرکه زویه موټر دې راوست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د نه په ښه سر وخوځوه وی ویل:

ـ د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وایې لاره کې یې ماینونه ښخ کړي.

مور یې شونډې وخوځولې:

ـ الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له موږ غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولي وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زګیروېو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې یې د مور چیغې واورېدې:

ـ لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

ـ بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژړغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کېږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوټ اووهل شو ،

د دربش غږ یې واورید ، زمرک ځای پر ځای ودرید.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

ـ لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوې؟

زمرک ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستي له منځه یو بل کس غږ کړ:

- ملګریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهیږم چي تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه يې پوستي ته د ننه کړ ، هلته يې توله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپینې رنجرې ګروپونه ولړیدل

څلور تنه عسکر بدی ته وختل ، یو کس د موټر ستیرنګ ته کېناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه يې کړه ، مور ته يې غږ کړ:

- بابو زه راغلم ، هلی راځئ چې ځو!

کوټې ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه يې وکړه:

- بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور يې هغه ته اوویل:

- هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته يې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترګې يې پټې وې ، حرکت يې نه کوه ، ساه يې ورکه وه، بیا يې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوڼي پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

- زمرکه څه خبره شوې! راځئ کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل:

- مېرمن مي مړه شوه.

پولیس هک پک ودریدل ټولو اوویل:

- انا الله وانا الیه راجعون

یو کس رامخکې شو د زمرک په مټ یې لاس کېښود ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه مه خفه کیږه د الله تعالی امر به همداسې وو.

د موټر له باډی ځخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صیب باید چې لاړ شو هلته ملګري یوازې دي هغوی ته باید ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لایټونه ولګیدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کیدل، زمرک ښه شیبه د دروازې مخې ته ناست وو له ځان سره یې وژړل ، بیا یې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ،کوټې ته ورغی ټولو ته یې اوویل:

- ژاړئ مه ، پاڅیږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارګانی مې راخبره کړم.

***

د اوړي تکنده ګرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود یې لوند خیشت وو خولو یې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ایمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سیپاره وه د هغه له لاسه یې واخیسته ، ژر یې د سیپارې ورقې واړولې ، څانګې ته ورغی هغې ته یې اوویل: خورې پلار مې ماته سیپاره ادیه کړه.

ایمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د ځیرکتیا او تکړه توب صفتونه یې په ټول کلي کې کیدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته یې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل یې چې زوی یې ډاکټر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پېتو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځوړند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښې او د پرتوګ خولې يې په ختو ککړې وې ، په انګړ کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

ـ غوټۍ لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوټۍ له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودريده ، هغه ته يې اوويل:

ـ بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

ـ لورې اوبه راوړه چې پښې مو په ختو ککړې دي.

غوټۍ سترګې لاندې وغړولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

ـ بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ لورې د پېتو ويالې له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټۍ اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، ځانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

ـ زويه جومات ته تللی وې؟

ـ هو بابا تللی ووم.

ـ افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکی شو هغه ته يې اوويل:

ـ بابا جامې به هم راته اخلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یي ، د ایمل خان په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یې د مور په لاس به دې د فشار ماشین ایښی وي.

ټولو وخندل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

ـ ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایي او ډاکټر شي خو زه ډارېږم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبۍ یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوټۍ د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولي پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنګه واخلم!؟ له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوټۍ ولور واخلم ، کله چې وسي(شتمن) شوم بیرته به یې غوټۍ ته ورکړم.

غوټۍ د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکې ته راتلل خو زمرک د غوټۍ لپاره باسواده، هوښیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړي وای ، زمرک غوټۍ د کلي یوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لور لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یې د کلي ډاکټر ته بوتله ، ګټه یې نه کوله څو ځلې یې د ولسوالۍ روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بوتله خو کومه نتیجه یې ورنه کړه یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځوروللو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوټۍ له خسرګانۍ څخه پیسې واخلي د غوټۍ خسرګانۍ ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانۍ ورکړې ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتې پیسو یې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور یې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور یې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریګر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریګر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځینې ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مریض یې د لرې سیمې دی بیا نو ورته بڼه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریګر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته یې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته یې بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور یې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق یې ونشو ، درد یې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوټۍ خسرګانۍ څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پاڼه یې خلاصه کړه. زمرک ته یې اوویل:

ـ کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به یې څنګه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلې وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ ګولۍ یې راواخیستې د هغه مخې ته یې ونیوې.

ـ دا مو څنګه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه ګولۍ.

ډاکټر وخندل: ګوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه ګولۍ دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یووړ له ځانه سره یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کیدایشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلې ډېر معاینات وکړل ، درمل یې هم ښه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتیا افغانیو اوویل ، هغه حیران شو حسابدار ته یې اوویل: دومره پیسې د څه شي شوې!؟

حسابدار هغه ته د معایناتو نومونه اخیستل:

ـ پلانکی ټیسټ دومره قیمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکي درمل دومره ، پلانکي دومره ، حساب یې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ویې مني ، جیب ته یې لاس کړ پیسې یې ورکړې ، حسابدار اوویل:

ـ اتیا افغانۍ دې ستا لپاره تخفیف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منی وو د خزان سپیره بادونو د ونو نازکي پاڼې غورځولې ، بزګاران په پټیو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ایمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ایمل پام شو چې څانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته یې اوویل:

ـ بابا څانګه راغله.

زمرک وکتل څانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسیده نو له سټریا یې غږ بند بند کیده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

- لورې څه خبره ده سم اووایه ، بابو ما غواړي؟

ځانګې بیا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه یې اوویل: بابو ته مې دردونه زیات شوي ، له درده چیغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، ګړندي ګامونه یې اخیستل ، کله چې کور ته ورسیدو ، مور یې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته یې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوویل ، هلته یې بوتله ، روغتون کې یې د درد پیچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه، شیبه وروسته یې دردونه بیا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پیښاور ته د تداوۍ لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پیښور ته بوځي.

پیښور ته یې د تللو اراده وکړه ، خو له پټیو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پیسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټۍ له خسرګانی یې بیا پیسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ویلې ، یو لک افغانۍ یې ورکړې ، پټي یې مزدورانو ته په مزدورۍ ورکړل چې هغوی یې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور یې د پیښور په لور روان شول. لومړی کابل بیا ننګرهار ته لاړل ترڅو ویزه ولګوي او د تورخم له لارې پیښور ته لاړ شي ، په لاره کې یې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسیدل ، د قونسلګرۍ په مخ کې ښکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو برووبار ، د پولیسو له لوري د ښځو سره ناوړه چلند، د کمیشنکرانو ګرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بیرون شي.

د انتظار پر ځای یې کمیشنکرانو ته پیسې ورکړې ترڅو ژر ویزه ورته ولګوي ، د دریو کسانو د ویزې اخیستو لپاره یې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ یې جلال اباد کې تېره کړه ، بیا د پیښور په لور روان شول ، پیښور ته په رسیدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور یې خوړلې وې ټولې یې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر یې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک اوغوښت هغه ته یې اوویل:

- تاسو مو مور ته سخت او بې ځایه درمل زیات ورکړي حالت یې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې باید عملیات شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته یې اوویل:

ـ ډاکټر صیب دا عملیات چیشی دي؟

ډاکټر وخندل هغه ته یې اوویل: افریشن یادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حیران شو ویې ویل:

ـ د کوم ځای افریشن ډاکټر صیب؟

ډاکټر هغه ته اوویل:

ـ د مور د زړه ولونه دې بند دي که افریشن نه شي ستونزه یې نوره هم ډیرېږي ، او دغه افریشن خطرناک هم دی پنځوس فیصده یې د مرګ وېره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوویل:

ـ ته مشوره وکړه او د روغتون د عملیاتو بخش له مدیر سره بیا پرې وغږیږه.

هغه باندې اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته یې له ځان سره اوویل:

ـ بله لار نشته باید چې د مور افریشن وکړم.

د عملیاتو مسول کس ته ورغی ، خبرې یې سره وکړې ، مسول کس د عملیاتو لګښت په اړه زمرک ته اوویل:

ـ ښاغلیه په افریشن باندې څلور لکه کلدارې مصرف راځي. د زمرک رنګ ژیړ واوښت په مخ کې یې وینه نه وه ، پښې یې په ځان پورې تولې کړې په حیرانی سره یې اوویل:

څلور لکه کلدارې!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صیب همدومره مصرف دربانډې راځي.

زمرک اوویل:

سمه ده زه بیا راځم له ځایه پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوټۍ خسرګانی ته یې زنګ اووهه د مور د عملیات کیدو یې ورته اوویل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پیداکیدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلی وو ، باندې اووت جومات ته لاړ ، اودس یې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته یې زنګ راغی ، د غوټۍ له خسرګانی څخه وو ، ځواب یې ورکړ

هغه ته یې اوویل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض اوغوښتې په دوه ورځو کې به یې درته ولیږو.

د زمرک سترګې وځلیدې ، له خدایه یې شکر اوویست.

دوه ورځې یې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې یې تر لاسه کړې د مور عملیاتو لپاره یې وخت واخیست.

مور یې د عملیاتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه یې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملیاته ، ډاکټر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته یې د مور د بریالیو عملیاتو اوویل ، زمرک ودریده له سترګو یې اوښکې توی شوې ، ډاکټر یې په غیږ کې ونیو له خدایه یې شکر اوویست.

څو ورځې یې پیښنور کې تېرې کړې ، مور یې له پخوا ښه شوې وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلورلکه کلدارو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوټۍ خسرګانی یې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوټۍ خسرګانی له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره وریاده کړه ، هغه ورسره اومنله خو د واده لپاره یې باید چې غوټۍ ته شیان اخیستي وای ، د غوټۍ خسرګانی پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې یې چې په دوی پاتې وې هغه یې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک پټو ته لاړ ، د توت ونې لاندې سیوري ته یې پناه یوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل یې چې د غوټۍ په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې یې د مور په ناروغۍ باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه یې د غوټۍ د واده لپاره ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه یې کول ، یو کس له ورایه پرې غږ کړ ، زمرکه څنګه دې توت ته ډېره وهلې او داسې خپه خپه ناست یې ؟

زمرک پورته شو ویې خندل:

نه تورګله خفه نه یم هسې ماته پوښتنه پیداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورګل موسکی شو هغه ته یې اوویل : زمرکه دا څنګه پوښتنه ده چې ته یې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړی یې؟؟

- تورګله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کیږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پیښیږي ، چې دا ولې!؟

- زمرکه ته غواړې چې تقدیر بدل کړې!؟

- انعوذباالله تورګله دا څه وایې ، تقدیر خو د هر انسان لپاره د نړۍ پیداکیدو څخه مخکې لیکل شوی نو زه یې څنګه بدلولی شم!؟

تورګل په خندا شو هغه ته یې اوویل: ګوره زمرکه ښه پوهیږې چې موږ ته هرڅه پیښیږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدیر کې لیکل شوې دي ، نو بیا ولې موږ وخوریږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو خوړ هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدیر ایمان لرو او په دې ایمان لرو چې انسان ته هر پیښیدونکی خیر او شر د الله تعالی له لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شوندې یې وخوځیدې: واه تورګله واه له تانه خو سم ملا جوړشوی.

- زمرکه ته هم ښه وایې خو اوس راځه چې بېرته بزګاران شو ، دواړو وخندل ، له ځایه پاڅیدل ، روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزيدلو درو کې د ږزو اوازونو د خاموشی موسم ته ټکان ورکوه.

ښکاريانو د ښکار لپاره خپلې مرمۍ ساتلې ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزګارتيا ډک موسم کې يې د ټوپک له خولې ايستلې. وحشي ژوي د ځنګلونو په وهلو سره کم شوې وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کې غرونه په ځنګلونو پوښل شوې وه له پړانګانو ، بيزوګانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چې روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسې د ځنګلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د ختينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په وربځو کې پټ وه ، د ځنګل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاګېل(ختې ورکولو) څخه يې بام پاتې شوې وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودريدل ، کومو ځايونو به چې څاڅيدل شروع کړل څانکې به هغه ځای ته لوښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختې ، د زمرک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلې وه.

زمرک پخپله هم سختې توخی نيولی وو ، مور يې هغه ته دودې(د چرسو بوټی) په اوبو کې جوش کړې.

زمرک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مې درته جوش کړې ويې څښه توخی به دې ارامه شي.

د زمرک له سترګو اوښکې رواني شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چې مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه اندېښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې:

- زمرکه زويه چې ته راته ښه شې ، زه به په خپله جوړه شم.

ځانګه ورغله د دوی ترځنګ کېناسته ، زمرک د ډوډو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر يې واړولې ويې څښلې.

مازيګر وو د مور وضعيت يې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسيو ايمل خان او ځانګې ته ويل:

- زما ترڅنګ کينئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترڅنګ ورغئ ، ورسره کېناست مور يې هغه ته اوويل: زمرکه زويه په لمسيانو مې ډېر پام کوه ، وهې به يې نه که ودې وهل زه مې خپل حق درته نه بخښم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخيري سلګۍ وې ، لمر خپل نيم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، ځانګې چرګې راټولې کړې کوټکۍ ته يې د ننه کړې د کوټکۍ په ور پسې يې پرده وغورځوله د پاسه يې غټه تيږه پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه ځخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور يې وکتله وضعيت يې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور يې ډاکټر ته بوځي ، يو خوا شپه بل خوا د ژمي يخ وو د موټرو تلل پکې ناشوني وه.

هغه په يو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جيګ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په ليدو يې شکر اوويسته.

لږ څه يې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې يې سترګې سره ورغلې ويده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅيدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره يې پاڅوي ، بېرته وګرځېد ، له ځان سره يې اوويل: بابو ښه ويده ده ، لږ به يې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات ځخه راغلم بيا به يې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه يې زړه کې اندېښنه پيداشوه ، چې بابو خو هيڅ خوځيږي نه ، چې دا ولې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته ورننوتې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی، هغه ژړل بيا د تورګل د تقدير خبره ورياه شوه اوښکې يې په لستوڼي پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره څانګه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت ښکاريده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولې وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډګيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرګ حق دی مورې او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستۍ سلګۍ وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سرک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولې.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوړيده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځنې ښوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. ښوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په ښوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړی کال يې پای ته ورسيده ، ايمل په لومړي ټولګي کې لوستل او ليکل زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوټان ، څانګې بنګړي او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بنګړي ، نکریزې او بوټان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپیته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پنډه یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پنډه هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعې ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت ګوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه تورې کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې ترڅنګ کېناست کڅوړه یې هملته کېښوده.

د جمعې وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخیري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوړه یې هملته پرېښوده.

امام له ولضالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خَٰلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُۥ وَأَعَدَّ لَهُۥ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کښې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې امام د رکوع لپاره ټيټيده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وخشتناک غږ خپور شو ، د جومات ديوالونه په وينو سره شول ، د چت سپين رنګ د سوزيدلو غوښو ټوټو او وينو په سور رنګ بدل کړ.

چيغې فريادونه پورته کيدل ، ځينو د تشهد کليمه تيروله او غږونه يې د تل لپاره چوپ کيدل ، د جومات په يوه کونج کې زګيروی پورته کيده ، يو کس په لړزندا غږ دا الفاظ ويل:

- وړانګې ، ايمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل - وړانګې ايمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځګيروی د زمرک وو وړانګه، ايمل خان او مېرمن يې سترګو ته تاويدل ، د ديوال ترڅنګ پروت وو ، جامې يې په وينو سرې وې ، وروستی ساه يې اوويسته ، سترګې يې سره ورغلې او د ابدي دنيا پرلور لاړ ، په جومات کې چيغې او فريادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنګوه ، وخشتناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته يې د يتيم کيدو او ښځو ته يې د کونډيتوب زيرۍ وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپين مخې مېرمنې يې بې اسرې کړې ، او د عزت ټيکری يې ورځخه د کونډيتوب په سپيره باد يووړ.

د دوی په کلي کې وير او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ايمل خان او ښانګې مور انديښمنه وه.

په انګړ کې يوخوا بل خوا تاويدله ، د کور دروازې ته هرځلې ورتله ، ايمل خان ته يې غږ کړ:

- زويه!

ايمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- موري څه دې ويل ؟

مور يې هغه ته اوويل:

- باندې دروازې سره کېنه کله دې چې پلار راغی ماته اووايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوويل:

ـ سمه ده مورې خو پلار به مې ماته کالي اخيستې وي؟

مور يې هغه په غېږ کې ونيو:

ـ هو زويه ، ولې به يې نه وي درته اخيستې!

ايمل د دروازې په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

ځانګه به هم کله کله دروازې ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ايمل خان ته يې غږ کړ:

ايمله بابا مې نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ نه تراوسه خو نه ښکاري ، ايمل خان هغه لارڅارله چې پلار به يې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته څلويښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپيان هم دغه روغتون ته وړل شوې وه ، ځينې سخت ټپيان مرکزي روغتونونو ته ليږدول شوي وه ، د ټولو مړيو جسدونه له پيژندګلوی څخه وروسته د هغوی کورنيو ته ورکول کيدل.

مازيګر وخت وو د ايمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه يووړل شول ، لومړی يې د کلي په عيدګاه کې کېښودل ، بيا يې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ايمل خان وکتل ګڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه يې کړه مور ته يې غږ کړ:

مورې زمورږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه يې دربه شروع کړه ، هغه يې په غېږ کې ونيو.

څند وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انګړ په منځ کې يې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وينو څاڅکي بهيدل.

د ايمل خان مور له سره ټيکری سپيرې سيلۍ يوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کټ په لیدو بې هوشه شوه ، ایمل خان او څانګه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو یې ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ایمل خان په غیږ کې ونیو ، د ملا له سترګو اوښکې رواني وې

هغه له ځان سره ویل: په دې ډارېږم چې د څانګې او ایمل خان چیغې د الله تعالی د خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دونیا په انسانانو کاڼي راګوزار نه کړي،

دغه مغروره انسانان د دونیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسي کارونه کوي چې د اسمان پرښتې هم وژړوي.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.

د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستې مرغی والوتې کټ یې له کوره بهر کړ د هدیرې پر لور یې یووړ.

جـــنګه د اوښکو نه مووشرمیږه

لږ خو مو چېرته په قراره پرېږده

***

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ایمل خان څانګه او مور یې د کاله په منځ کې یوازې اوسیدل ، د شپې پرمهال یې دروازې ته غټې تیږې ایښودې.

د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به یې دوی ته وروړه ، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کمیدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو ګذاره کوله وروسته یې روزي ورو په ورو تنګیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره یې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پیسې وګټي.

مازیګر یې د قدري کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لاړ ، هلته له یو بل هلک سره کېناست ، خپل منځ کې یې کیسې کولې هلک په جیب لاس د ننه کړ له جیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخندل د هلک جامې ځو ځايه ګنډل شوې وې ، ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسينه دې ورځو کې ليدل کيږې نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ايمل خانه بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوټان رنګوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

- زه هم يو ځاى کې کينم بوټان به رنګوم ، د بوټانو رنګولو لپاره بورس او رنګ پکار وو ، هغه مورته ورغى غږ يې کړ: مورې!.هغې ځواب ورکړ: - زويه اوويه

ايمل اوويل:

- مورې کور کې بورس او رنګ شته؟

مور په حيرانى سره هغه ته وکتل:

- زويه بورس او رنګ باندې څه کوې ؟ موږ خو کله کور کې رنګ نه دى کړى نو بورس او رنګ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودريد موسکى شو:

- مورې هغه بورس رنګ نه يادوم د بوټانو بورس رنګ يادوم.

مور يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستيک څپلى يې په پښو وې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دغه څپلى نه رنګ کيږې زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې وخوځيدې:

- نه مورې زه پرې دا نه رنګوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ، چې پلار يې زما له بابا سره يوځاى په جومات کې شهيد شوى وو ، هغه په بازار کې د خلکو بوټان رنګوي ، کور ته پيسې ګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې ، هغه یې په غېږ کې ونیو ، د زمرک هغه خبره ورپه یاد شوه ، چې ویل به یې ایمل خان زوی به مو یوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به یې د فشار ماشین ایښی وي ، هغې له ایمل خان څخه ټینګ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل یې.

ایمل خان سپین لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

ـ مورې مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ایمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، یو زوړ بورس یې پیدا کړ خو رنګ یې پیدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډۍ په ژۍ باندې ناست وو ، د رنګ پیداکیدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه یې ولټول په صندوق کې یې یوه ګرده طلایي رنګه اوسپنه پیداکړه ، هغه یې واخیسته ورته یې وکتل ، په یو مخ یې انځور کښل شوی وو په بل مخ یې انګلیسي توري لیکل شوي وه ، ایمل خان هغه جیب ته واچوله له ځان سره یې اوویل:

ـ دا به خرڅ کړم په روپیو به یې رنګ واخلم.

د ښوونځي بکس یې واخیست ، کتابونه یې ترې لرې کړل ، بورس او د کیناستو لپاره یې جاینماز واخیست په بکس کې یې واچول ، سهار شپږ بجې وې ، بکس یې شاته وتړه ، له مور څخه یې روخصت واخیست د ښار پر لور روان شو.

یو دوکان ته لاړ ، له جیبه یې اوسپنه راواخیسته دوکاندار ته یې وروړاندې کړه د اوسپنې په لیدو د دوکاندار سترګې رډې وختې ، د ایمل خان په څنګ کې یو بل کس ولاړ وو

بادامي سترګې یې په رانجه توري کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو) ویښتان یې درلودل پلن ببر لاسونه یې وه.

هغه د اوسپنې په لیدلو سره سترګې وځلیدې ژر یې په ایمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوې! او دا اوسپنه دې څنګه راوړې؟ له لاسه یې ونیو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار یې مخې ته ودرید په غوسه یې اوویل:

ـ ګوره دا زما دوکان دی ته نه شې کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځې.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونیو په قهر یې ورغبرګه کړه ، ګوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه یې له کوره پټ راوړي ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپیژنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان دواړو ته ردې ردې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولي ، کوم کس چې هغه ته یې ورارہ ویلي ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کیږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونیو دواړه باندې اووتل ،ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېنښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکی شو خوله یې وخوځیده:

- باز څومره ښه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- ښه ایمل خانه دا اووایه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژیړ واوښت توخی ونیوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل: کومه خبره نه ده وراره هسې سینه مې لږه خرابه ده نو ځکه ټوخېږم ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ کور او کورنۍ مو چېرته دي؟

ایمل خان ځواب ورکړ:کور مو متورخ کلي کې دی ،کور کې یوازې یوه خور او مور لرم.

ـ ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه یوه شیبه غلی وو ، بیا یې شونډې خلاصې کړې

ـ باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خوړلو لپاره هیڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه مور ته راکوله ، خو اوس یې څوک نه راوړي.

باز بیا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ایمل خان اوویل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او یوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا یې کندوز ته کډه کړې ، بیا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمباری شوی وو ، ورروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې یې څوک نه وه پیداکړي ، له هغې ورځې راهیسې مې خور ورکه ده ، خبر نه یو چې وژل شوې که له هغه ځایه یې کوم بل ځایه ته کډه کړې.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ایمل خان په خپلو خبرو سره چوپتیا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پیسو د بوټانو رنګ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوټان رنګ کړم ، او کور ته پیسې یوسم.

باز هغه ته اوویل:

ـ وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پیسې درکوم کور ته شیان او د بوټانو لپاره رنګ پرې واخله.

ایمل خان یوه شیبه غلی وو له ځان سره یې اوویل چې اوسپنه قیمتي ده ځکه خو یې دا له ما غواړي.

هغه ته یې اوویل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته یې وړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولې لېږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ايمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

ـ هله دا ماته راکړه زه درته پيسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې تينګه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی يې ښارل.

باز وخندل:

ـ سمه ده وراره مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړې.

باز جيب ته لاس کړ ، سلېز افغانۍ نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړې.

شونډې يې وخوځيدې:

ايمله زويه دا سل افغانۍ واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړې!

ايمل خان د پيسو په ليدو سره خوشحاله شو ، له هغه ځخه يې کلکه غيږه تاو کړه ، باز د ايمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پيداکيده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنګ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د يو دوکان مخې ته کينوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورګله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه ځوروي

ايمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورګل دوکاندار درباندې پام کوي او ګوره ښه اوسپنه چاته ورښکاره نه کړې ځان سره يې کورته يوسه.

ايمل خان اوويل: سمه ده کاکا وړم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز پاڅیده ، دوسمال یې له غاړې تاو کړ ، هغه ته یې اوویل:

ـ زه سبا بیا راځم ته به همدلته ناست وې ، سمه ده؟

ـ سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سرې ګوډ ګوډ روان شو ، ایمل خان په خپل ځای کېناست.

مازیګر شو د لمر سترګه په ټیټیدو وه ، ایمل اتیا افغانۍ تر مازیګره ګټلې وې ، سل افغانۍ نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لاړ ډرایور ته یې اوویل:

ـ ماما ډاله کې څو روپۍ کرایه ده؟

ډرایور: شل افغانۍ.

ایمل خان ولاړ وو:

ـ ماما شل افغانۍ ډېرې دي لس افغانۍ درکړم؟

ډرایور وخندل: سمه ده زویه لس افغانۍ راکړه ډالې کې کېنه چې ځو.

ایمل خان ډالې ته وختو ، ډرایور کیلي تاوه کړه د موټر له سلنکسره تور لوګی اووتو ، ټایرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسیدو ، مور او خور یې د نغرې ترڅنګ ناستې وې ، دېګ یې پرې ایښی وو ایمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته یې اوویل:

ـ مورې پوهېږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جیبه یې پیسې راوویستې ، مورې یوسل اویا افغانۍ دي.

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې. ایمل خان د باز او دوکاندار کیسه هغې ته وکړه ، مور یې اوسپنه ترې واخیسته هغه ته یې اوویل:

ـ زویه دادې ولې وړې وه؟ دا دې د نیکه مډال دی د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دې چې څومره سختې هم راتله نو دا یې نه راخیستو.

هغه اوویل: مورې زه نه پوهیدم ما ویل چې هسې اوسپنه ده ښه شو چې باز راغی کنه نو ماخو په دوکاندار خرڅوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې پاځیده مډال یې په سپین رنګي صندوق کې کېښود

ایمل خان د نغري ترڅنګ ناست وو ، د غوښې بوی یې حس کړ ، شونډې یې وخوځیدې:

ـ مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

ـ هو زویه غوښه ده

ایمل خان په حیرانی اوویل:

ـ مورې غوښه له کومه شوه؟

ځانګې هغه ته اوویل:

ـ وروره غوښه د ملک اځک دین کشر زوی راوړه ویل یې چې ورور پسې مو خیرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره یوځای جومات کې شهید شو.

ایمل خان اوویل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خیرات کوم.

مور یې په ژړا شوه ، دواړه یې په غېږ کې ونیول.

ایمل خان او ځانګه د بخار ترڅنګ ناست وه ، مور یې انګړ کې پلاستیکونه ټولول ترڅو یې اور پسې کړي. ځانګې هغه ته اوویل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښه راخلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ایمل خان له جیبه پیسې رایستلې وې ، څوځلې یې وشمیرلې.

ځانګې ګګرو ویښتانو کې ګوتې وهلې له بخار څخه یې سترګې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کړکیو خړې دوړې ووتې ، مور یې چیغه کړه: ایمله! ځانګې!

منډه یې کړه کوټه تورو لوګیو نیولې وه مور یې وکتل د غوښې بخار الوتی وو ، ځانګې ژړل په سرو اوبو سوځیدلې وه ، ژر یې مور ته منډه کړه ایمل خان هم په اوبو سوځیدلی وو ، کوټه ټوله غوړو نیولې وه

بخار کې هیڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولي باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور یې هغه ټولې کړې په اوبو یې اومینځلې ، بیا یې دېګ ته واچولې اوبه یې ورسره ګډې کړې ، ښوروا یې ترې جوړه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار اووه بجې وې ایمل خان بکسه شاته واچوله ، د ښار په لور روان شو مور یې ترشاه پسې غږ کړ:

- زویه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ایمل خان هغې ته اوویل: سمه ده مورې

سړک ته ورسید د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځایه د سپرلی لپاره ودرید ، له څنډ وروسته موټروان د ښار په ګڼه ګونه کې غږ کړ:

- راورسیدو!!!

ټول ښکته شول.

ایمل خان هم له موټر ښکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښین شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ایمل خان یو ډډ غږ واورید.

- ایمله زویه زه راغلم.

هغه سترګې ورپورته کړې، باز وو ګوډ ګوډ راروان وو ، هغه ته یې سترې مشي ورکړه ، باز د هغه په څنګ کې کېناست.

باز وتوخل: وراره هغه اوسپنه دې یووړه؟

ایمل خان اوویل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

ـ هغه یې کوم ډول صندوق کې کېښوده ؟

ایمل خان د خبرې په اوریدو حیران شو ، خوله یې خلاصه کړه : څه؟

باز وخندل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنګ کوم ډول وو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنګونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنګونه ورته تاوان لري خرابوي يې.

ایمل خان اوویل:

ـ کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو خړ رنګ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

ـ باز کاکا سپین رنګ خو تاوان نه لري؟

باز په بریتو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنګ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې يې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته يې اوویل: ګوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته يې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته يې سل روپۍ ونیولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړې داسې اووایه چې ګټلې مې دي.

مازیګر شو ایمل خان تول شیان بکس ته واچول کورته يې د تلو تیاری نیوه د هډې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورټیټ شو په لاس کې يې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

ـ هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی ګوډ ګوډ راروان وو ډرایور ته يې غږ کړ ـ زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې يې پرې غږ کړ!

ـ باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوویل: ایمله زویه هلته مي یو ملګرى دى زوى ته يې کوژدن کړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړى.

موټر روان شو ټايرونه يې په سرعت سره تاویدل، ډرایور راډیو ونیوه ، یوه چینل کې خبرونه وه هغه يې بدله کړه ، بله يې وړوله ، هغې کې د نغمې سندره لړیدلې وه ، هغه يې هم بدله کړه ، بله راډیو کې د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، یوه شیبه يې پرېښود ، بېرته يې دوهم سټیشن ته څپې بدلې کړې ، د نغمې سندره يې پرېښوده له څنډ وروسته یو کس غږ کړ:

ـ استاده همدلته برېک شه!

موټر ودرید سړي موټروان ته پنځوس افغانۍ ورکړې.

موټر بیا حرکت وکړ ، د ایمل خان کور راورسید هغه غږ کړ: زه همدلته کوزیږم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ایمل خان کرایه يې ډرایور ته ورکړه.

ایمل خان هغه ته اوویل:

ـ باز کاکا ته چېرته ځې؟ باز د بر کلي په طرف ګوته ونیوله.

ایمل خان له هغه څخه خدای په اماني واخیسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ایمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانګه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ایمل خان پوښتنه وکړه: خورې مور مو چېرته ده؟

څانګې اوویل: د ګاونډیانو کره تللې.

ـ د څه لپاره ؟

ـ د ګل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلې ده.

ایمل خان هغې ته يې اوویل خورې پوهیږې ما څه درته راوړي!؟

ـ نه ، نه پوهیږم ، څه دې راوړي؟

هغه جیب ته لاس کړ ، له جیبه يې ځنځیر راوویست ، هغې ته يې اوویل دا مې لاره کې پیداکړ له چا لویدلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې ځنځیر واخیست په غاړه کې یې واچوه.

شیبه اووته ، مور یې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووې.

مور سره یې لاس کې کڅوړه وه ایمل خان پوښتنه وکړه: ـ مورې دا څه دي؟

هغې اوویل: ګل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه یې راته منې وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ویل یې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تیاره کیدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ یې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځایونو ته د اوده کیدو لپاره پاڅیدل.

د شپې نیمایي برخه وه ، د غره په درو کې د ژویو اوازونو د شپې له خاموشی سره ساز غږوه ، د کلي سپیو غپل.

ځانګه، ایمل خان او مور یې په درانه خوب ویده وه.

درب شو د کاله له دیواله یو کس لاندې توپ کړ ، په انګړ کې یې ګوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې یې چاړه وه.

د کوټې دروازه یې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانګې په خوله یې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولې مور یې راویښه شوه ، چیغه یې کړه: څوک یې!؟

له ځایه نیمه پاڅیدلې وه ، د چاقو ګذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځیده.

زګیروي یې کول بیا یې سینه کې د چاقو ګذار وشو زګیروي یې خاموش شول. ایمل خان خپل لټ بدل کړ سترګې یې وغړولې ، په سرې یې سترګې ولږیدې ، په هغه یې غږ کړ:

ـ ته !؟

سرې د چاقو ګذار وکړ ایمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخیستل ، د چاقو له سره سرې وینو په څمکه ځاځکې کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یوې بلې کوټې ته لاړ ، سپین صندوق یې خلاص کړ ویې لټوه ، یوه ژېړه طلایي اوسپنه یې ترې واخیسته جیب ته یې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچیانو رمې د لویدیځ په لور رواني وې ، خاوندانو یې د ډریه اچه په ویلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژېړ تیکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ایمل خان او مور یې په خپلو ځایونو پراته وه ، د مور له بستره یې وینو لاره جوړه کړې وه ، د ګاوندیانو ښځه راغله ، د کور دروازه یې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انګړ دروازه یې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ یې کړ:

ـ د ایمل خان مورې! غږ مې اورې؟ ګل ختو یم.

کور کې چوپه چوپتیا وه بیا یې غږ کړ:

څانګې! وه څانګې! د کوټې پر لور یې قدمونه واخیستل دروازه یې خلاصه کړه ، کوټه کې د وینو بوی وو هغه د وینو په لیدو وډاره شوه ، چیغه یې کړه!

ـ د ایمل خان مورې پاڅېږه! ایمل خان ته ورورېاندې شوه

ـ ایمل خانه، ایمل خانه!

ایمل خان د لاس ګوتې اوخوځولې ، ښځې منډه کړه د خپل کور سړي یې خبر کړل ، د کلي امام ښځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا ښځې ته ورنږدې شو د لاس رګونه یې وکتل ساه یې نه ویسته ، هغه مړه شوې وه ، کلیوالو ته یې اوویل: ښځه مړه شوې. بیا یې ایمل خان وکتو غږ یې کړ: هلئ دا ژوندی دی. یوځوان منډه کړه موټر یې کورته د ننه کړ ، هغه یې ورپورته کړ د ایمل خان مور ښځو تیاره کړه ، کفن یې ورته تاو کړل

ټولو څانګه لټوله خو څانګه ورکه وه ، ښځو د کور په هره کوټه کې ولټوله د څانګې درک نه کیده.

پېښې ټول کلیوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

ـ زه چیرته یم ؟ مور او خور مې چیرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تیر کړ:

ـ ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پیښه وریاد شوه ، چیغه یې کړه! مورې، خورې!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنايي پیښو څیړونکی روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونیو بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوښکې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ،څوځلې یې اوویل:

ـ باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

ـ ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاړه اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاړه اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونیوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تیر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکې پیژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې د سورګل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورګل د باز ملګرى دى او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅېده د باز نيولو امر يې وکړ.

پوليسو هغه ځايونه ولټول ، چېرته چې باز ګرځېده خو پيدايې نه کړ ، وروسته يې سورګل ونيو څارنوال سورګل ته مخامخ کيناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: ـ ته باز له کومه پېژنې ؟

سورګل اوويل:

باز ، باز څوک دى؟ زه يې نه پيژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوويل: ګوره سورګله ستا غونتې خلک زه ډېر ښه پېژنم دروغ مه وايه ، که دې هرڅه راته صفا ونه ويل نو بيا زه پوهيږم چې څنګه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضيه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شريک يې.

سورګل وډار شو ، هغه اوويل: څارنوال صيب يوه ورځ زما دوکان ته باز راغلى وو ، نور ملګري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالى مامورين راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوى په وړاندې ودريد ، هغوى ته يې اوويل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولى ، دا دوکان زما دى ، يو چاته يې زنګ اووهه شيبه وروسته د ښاروالى مامور ته زنګ راغى ، تليفون کې وغږيدو کله چې تليفون قطع شو نو باز ته يې اوويل: ـ ښاغليه ما تاسو نه پيژندى ، له هغه څخه يې بخښنه اوغوښته ، د ښاروالى کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملګرى شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسيږي؟

سورګل غلى وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بيا تکرار کړه.

سورګل د باز اوسيدو ځاى په اړه معلومات ورکړل

پوليسو د هغه د نيولو لپاره عمليات پيل کړل د باز ځاى يې پيداکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلویزیون ته ناست وو په تلویزیون کې د امېرخان (سکرېپټ سوپر هیرو فلم) لړیدلی وو ، هغه ورته ځیر ځیر کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صیب پولیس!

هغه زر له خپله ځایه پاڅید ، د ریموټ بټن یې اووهه تلویزیون یې خاموش کړ ، په کړکۍ کې یې وکتل د کور مخې ته یې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو یې غږ کړ: ګورئ دزې ونه کړئ ، ځانونه تسلیم کړئ!

کسانو یې هغه ته اوویل:

- په جینی څه وکړو؟

باز جینی ته وکتل ، هغه یې په څوکۍ کې کینولي وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.

هغه ژر منده کړه دوسمال یې راواخیست ، د څانګې په خوله یې کېښود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینی لاندې زېرزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه ګوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلي یی!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره خوزې ته لاړ شې.

باز وخندل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه رښتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید حوزې ته لاړ شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به حوزې کې ترلاسه کړې.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوګورئ!

باز وروېراندې شو ، هغه ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر صیب تاسو زما کور نه شئ تلاشي کولئ!

پولیس وخندل ، هغه ته یې اوویل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه ښه وي یا بد ، موږ ته امر شوی او ته باید قانون ته درناوی ولرې.

باز وخندل هغه ته یې اوویل: یوه شیبه !زه اوس اوګورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوې

ژر یې تلیفون راواخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ یو چا سره یې خبرې شروع کړې:

بلې قومندان صیب ، څنګه یې؟

په تلیفون کې یې په زوره وخندل:

نه قومندان صیب ، خو یو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وایي چې زه باید حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا دې غږ راغی ، باز ته یې اوویل: ته ورکړه تلیفون! چې دا څوک دی؟

باز تلیفون د پولیسو امر ته ورکړ.

امر تیلیفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلې څوک یی ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنګ سور شو ، ژر یې اوویل:

قومندان صیب څنګه یی؟ امر کوئ ،څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوویل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته یونسئ!

د پولیسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوئ

- تیلیفون کې یې اوویل سمه ده قومندان صیب په سترګو ، نور څه خدمت وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تليفون قطع شو باز ته يې ورکړ ، هغه خپلو پوليسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخندل ، پوليس ته يې اوويل: څنګه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په يو تليفون دې عمليات کنسل شي؟ګوره ښه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چای څکئ بيا نو راځی ، باز ميلمانو ته د سترګو په منځ کې ځای ورکوي

د پوليسو امر هغه ته وکتل ، شونډې يې وخوځيدې ، هغه ته يې اوويل: له مانه خو د يو خاين په لاس وژغورل شوې له خدايه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوې!؟

پوليس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دوړې جګيدې ، په ګردونو کې پناه شوې.

د باز يو کس هغه ته مخامخ ودريد په لوړ غږ يې اوويل: ـ واه قومندان صيب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخندل ، باز په بريتو لاس تېر کړ شونډې يې وخوځيدې ، ويې ويل: په دې سيمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کيدی ،ټولو وخندل ، يوکس اوويل:

قومندان صيب په هغه جينی څه وکړو ؟

باز اوويل: نن يې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بيا اوويل: زړه مو غواړي چې ديارلسمي ته يې هم پريږدو!؟

کسانو يې اوويل: قومندان صيب ستا امر ته په تمه يو.

باز هغوی ته اوويل:

ـ کار يې خلاص کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاله په بر سر کې یې یوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوټه ګورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندې ته یې ګذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

****

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوټه د سیګرټو لوګو نیولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخندل ، په بریتو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لوړ غږ یې اوویل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخیستو لپاره راغلې یی ، که څنګه دې خوا غلط شوې یاستی؟

د رنجرې له مخکې سیټ څخه دنګ ځوان ښکته شو تورې چشمې یې له سترګو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپین پوستکی او خړ ویښتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

- تا به پخوا چرګانو ته دانې ورکولې ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخندل ، قومندانه! ستا غونټې چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوويل:

ـ ته ما پېژنې چې زه څوک يم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته يې اوويل: تاخو زه پېژنم چې د يوځو ګيداړانو مشر يې او له يو څو غټو ګيدړانو سره اړيکه لرې ، خو ته ما نه پېژنې ، چې زه څوک يم؟

باز اوويل: قومندانه چې ته هرڅوک يې د خپل ځان لپاره به يې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم تيټه نه ده ويلې ، ته نو بيا څوک يې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته يې اوويل:

ـ بازه دا ځلې ته تېروتی يې ، ته له داسې چا سره اوختی يې ، چې پوره لس کاله يې له تاڅخه د غچ اخيستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور يخې اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ويې خندل.

قومندان هغه ته اوويل:

ته پوهېږې چې زه څوک يم!؟

زه ايمل خان يم ، ايمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخيستل.

د باز سترګې رډې وختې د مخ رنګ يې تور شو ، هغه ته يې اوويل: ته خو ما وژلی وې ،نو بيا دلته!؟

ايمل خان اوويل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی يم.

اوس اووايه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخندل هغه ته يې اوويل:

څه! خور دې ، خور دې يادوې!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ايمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چيغه يې کړه! خورې زه راغلم ، ايمل خان ورور دې راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولګيدو توپانچه يې له لاسه ولويده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوټې ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

ځانګې خورې! خورې ته چېرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيداکړه؟

ايمل خان له ډېرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې دول هغه ته ويل:

ـ خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوټې ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه ګذار کړ ، د باز په تېپې ځای يې پښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترګې ورپورته کړې ، ايمل ته يې اوويل:

ـ خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځې ژوندی يې نشې بيولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسې ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې موږ ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو وليږله.

د ايمل خان له سترګو اوښکې راغلې ، په باز يې د سوکانو او لغتو ګذارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونیو ، هغه ته یې داړ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له تولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجرې تاير ته تکیه وهلې وه ، لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

ـ زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

ـ قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخې ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

ـ ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږې چې مور او خور دې ما دوزخ ته لیږلي خو په دې نه پوهېږې ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته لیږلي؟

ایمل وروړاندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه دی! غواړې چې څه اووایې؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

ـ کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنګ اووهه ، چې غوښته مو دروان کړي همملته ودرېږئ ، چې درته ویې سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملګری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونیو او په دا سر سر مو اوویشت ، په لاره کې د پوستې کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوې مال نیمایې برخه ورکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاتي شوه د پلار خبره دي ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ویشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته یې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته یې ویل:

قاتله، قاتله دا ته څنګه انسان یې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې یې توپانچه وه له ډېرې غوسې یې لاسونه رپیدل ، د توپانچې ماشه یې کش کړه.

باز چیغې کړې!

ـ نه ، ته ما نشې وژلی ، زه غواړم د قومندان ذکي سره وغږیږم.

ایمل خان اوویل:

ـ ستا وخت پای ته ورسید عزرایل نن ستا میلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان ذکي سره وغږیږې.

له عسکر څخه یې د باز توپانچه واخیسته ،د باز په سر یې ونیوله ، هغه ته یې ویل:

ـ ته قاتل یې د ډېرو انسانانو په وینو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کیدلو وړ نه یې ، که ستاسو غونتې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنیا به د مینې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته یې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سړی اوغورځید ،.د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صیب!

ایمل خان هغه ته اوویل:

د دې سړي په دوسیه کې ولیکه چې د پولیسو له ورتللو مخکې یې ځان وژنه کړې وه.

پولیس اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کیږي.

ایمل خان د کوټې پر لور لاړ ، د کوټې تل یې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپين ځنځير وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځير په ليدو تېر وختونه ورياد شول ، د ښانګې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځير ورکړی وو ، ورياده شوه له سترګو يې اوښکې بهيدې.

د ښانګې هډوکي يې له ځايه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ يې ښخه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودريد او ويل يې:

ـ ښانګې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهيږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوې وي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فیسبوک پانه - Faizullah Amin

واتس اپ شمیره ـ ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس – Aminafghan1999@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library